

OOETE- RUUM

ROMAAN

EMILY BLEEKER

Originaali tiitel:
Emily Bleeker
The Waiting Room
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime tulemus või on neid kasutatud fiktiivselt. Ükskõik milline sarnasus tegelike inimestega, olgu elavate või surnutega, on juhuslik.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2018 by Emily Bleeker. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E07366419
ISBN 978-9949-82-448-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu vanematele –
ma loodan, et kunagi saavad mu lapsed teada,
et armastan neid tingimusteta, nagu teie armastate mind.*

Esimene peatükk

„Nick, laps nutab jälle.“ Veronica pöördus voodis ja lõi käega vasakule voodipoolele, püüdes meest äratada. „Nick,“ hüüdis ta uuesti, seekord veidi valjemini.

Toas oli pime ning jahedam kui tavaliselt novembris Põhja-Carolinas. Ta tõusis poolärkvel olles istukile ning vaatas äratuskella enda voodipoolele, e-luger kukkus mütsatusega põrandale. 00.23 öösel. Silmad kipitasid ning une nähtamatud käed tõmbasid ta tagasi voodile. Ta patsutas mehe voodipoolt, juhuks kui silmad teda petsid. Voodi oli külm ja tühi. Kus, kurat, mees on?

Veronica pani silmad kõvasti kinni ja tegi siis need uuesti lahti, üks kord, kaks korda, püüdes raputada endalt unepilve, tal oli tunne, nagu oleks ta unerohtu sisse võtnud. Ehkki neil oli kokkulepe, et Nick võtab enda kanda öövahetuse ja Veronica päevase, ei kavatse ta midagi tegemata istuda, kui Sophie karjub nagu ratta peal.

Ent oot. Beebi ei nutagi enam.

Udu oli viimaks hajunud. Veronica kergitas voodikatted jalgadelt. Põrand oli paljas ja jahe ta paljaste jalgade all ning käsi- varred tõmbusid kananahale. Nick oli ilmselt telerit vaadates diivanil magama jäänud. Ta ise läks varakult voodisse, kohe kui nad olid Sophiel mähkme vahetanud, ta teki sisse mähkinud ja roosa luti talle suhu pistnud. Veronica oli pidžamasse pugenud

ja Nick oli pusa selga tõmmanud ning öelnud, et läheb poodi piima ja beebile gaasivalu vastu rohtu tooma, ning tuleb siis ka voodisse Veronica juurde. Võib-olla otsustas mees pesapallimatši lõppu vaadata.

„Nick,“ sosistas Veronica, püüdes kõlada kui armastav naine, mitte ärritatud fuuria, kes hüüdis teda vaid mõni hetk tagasi näägutaval toonil. Tal on vedanud, et tal on selline tegus abikaasa. Nick tegi kõike: vahetas lapsel öösiti mähkmeid, jooksis poodi beebivarustust tooma, kiigutas Sophiet lõpmatuseni, kui laps ei rahunenud. Temal ja Sophiel oli vedanud ja Veronica teadis seda väga hästi.

„Kallis, kas sinuga on kõik korras? Ma hakkasin muretsema.“ Veronica paterdas vaikselt mööda koridori, põiminud käsivarred endale ümber, et hoida sooja. Ta möödus oma kunstiateljee avatud uksest ja paokil vannitoauksest. Sophie toa uks oli lahti. Veronica piilus sisse. Kiiktool, kus Nick tavaliselt beebi Sophiet lohutas või pudelist toitit, oli tühi. Veronica lohistas jalgu, et beebit mitte äratada, hiilis lapse valge hälli juurde ja piilus sisse, lootes näha magavat imikut. Ta on magavana nii ilus – kaarjad huuled, õrnad ripsmed, blondide juuste kerge ude, mis on pealaelt alati veidi sassis, otsekui oleks tal kontoris olnud väga raske päev. Laps oli täiuslik, tõeliselt täiuslik. Kuid täna õhtul ei saanud Veronica nautida selle tillukese inimolendi ilu, kelle nad koos Nickiga olid loonud, sest häll oli tühi.

Harjumatu paanika vajus raskelt Veronicale kõhtu, nagu oleks ta tinaplommi alla neelanud. Ta silitas väriseva käega üle madratsi ja roosa aluslina. See oli külm nagu Nicki voodipool mõni hetk tagasi. See oleks pidanud olema soe. Ta oli ju alles äsja kuulnud last nutmas, eks ole? Videomonitor – kas ta oli üldse monitori vaadanud?

Ta oli emaks saamist ette kujutanud vaistliku õndsusena, kus hormoonid sosistavad kõrva kõik lapsevanemaks olemise saladused. Üksainus mähkmevahetus ja püüe ilma imetamis-

nõustaja kohalolekuta last imetada oli selle kujutluse põrmustanud. Enamasti sattus ta noore emana segadusse, millele järgnesid ülikiiresti paanikahood, kui ta hormoonid ütlesid talle, milline käpard ta on, selle asemel et sosistada kasulikke nõuandeid.

Veronica pingutas, et saada unine aju normaalkiirusel tööle, ja püüdis mõistusega paanikat tõrjuda. *Jumaluke*, mõtles ta, *võib-olla Sophie ei olnudki oma voodis, kui ta nuttis. Võib-olla Nick viis ta alla, et ma saaksin magada. Aga võib-olla ta ei nutnudki ja see kõik oli uni. Võib-olla...*

„Nick, see ei ole naljakas. Kus sa oled?“

Kananahas käsivarred olid unustatud, ta ruttas jooksusammul trepist alla elutuppa, kus nurgadiivani vastas asus tume teler. Ta klõpsas alla jõudes trepi juures tule põlema ja tuba täitus valgusega. Kuid valgustus ei rahustanud kabuhirmu, mis temas võimust võttis, sest nii nagu ta voodi ja beebi häll, oli seegi tuba tühi.

„Nick!“ karjus ta. „Ma ei tee nalja. Kui sa oled siin, siis ütle seda – kohe.“ Endiselt ei mingit vastust. Pruuni-roosavärviline mähkmekott oli garaaži viiva ukse juures ja steriliseeritud pudelirivi roostevaba kraanikausi kõrval restil. Kõik oli nii, nagu ta oli jätnud, ainult meest ja tüdart polnud kusagil. Ei olnud kirjakest letil ega külmikul. Ei olnud mingit elumärki peale ta enda südamelöökide, mis tagusid valjusti ta kõrvus.

Auto. Mõte turgatas pähe, otsekui oleks see antennist aju vihisenud. Mees on viinud lapse autoga sõitma. Nii see kindlasti ongi. Ta pulss aeglustus ja ta märkas, et Nicki kingi ei olnud jalatsiriiulil garaažiukse juures, kus uksematt oli veidi viltu.

Uks avanes valju kääksatusega, mille Nick oli lubanud juba mitu kuud kõrvaldada, ning jahe sügisine õhk näpistas ta põski. Ta ei tarvitsenud isegi tuld põlema panna – Nicki autot ei olnud. Paanika asendus kergendustundega ja hirm ärritusega. Kasvatusküsimustes oli neil veel palju õppida. Nick ei oleks osanud kuidagi arvata, et beebiga südaöösel sõitma minek

Veronica endast välja viib. Mees ei teadnud ju varem, milline on emme-Veronica. Nad on emme ja issina elanud ainult kaks nädalat ja neli päeva.

Kaks nädalat ja neli päeva tagasi sai Veronica teada, et armastusel teise inimese vastu ei ole piire. Kaks nädalat ja neli päeva tagasi sai ta teada, et Sophie nägu on kõige ilusam asi siin plaanil. Kaks nädalat ja neli päeva tagasi sai ta teada, et ta elu ei ole enam kunagi endine – ja talle meeldis see.

Tema telefon pinises köögis – lõpuks ometi Nick.

Veronica haaras ainsa sujuva liigutusega graniidist köögiletilt telefoni ja hoidis seda enda ees, mõeldes, kuidas meest ette teatamata sõidu pärast nokkida. Kas ta peaks teesklema, et on pahane või et ta ei tea midagi? Kas ta peaks olema segaduses või meeletu? Mis ajaks mehe naerma, ent aitaks tal ka mõista, kui hirmul Veronica oli?

Ta heitis pilgu sõnumile telefoniekraanil, ent pidi siis uuesti vaatama. Sõnum tuli Nickilt, kuid see ei olnud: „Et sa teaksid, läksin koos Sophiega sõitma. Oleme varsti tagasi.“ Aga see ei olnudki magava beebi pilt, mille all on põial püsti tujukuju. Ei. Seal oli üks fraas, kaks sõna: Anna andeks.

Hirm, mis oli äsja haihtunud, laskus tagasi ta õlgadele, justkui otsiks tuttavat seltsilist. Ta vajutas pöidlaga nuppu ja ekraanil avanes sõnumiäpp. Hallid mullid hüplesid ekraanil üles-alla. Nick kirjutas midagi.

„Anna andeks“ mis? Kas ta unustas beebi gaasirohu? Kas ta ajas autos titapiima maha? Kas Sophie nuttis oma istmel, mitte ei jäänud magama, nagu loodetud?

Mullid kadusid ja tasane vuhin jättis veel ühe lause, palju lühema kui ta pärast sõnumi pikaleveninud saabumist oli oodanud.

See oli minu süü.

Meeleheitlikult valis ta numbri.

„Vabandage, kuid isikul, kellele te helistate, on kõnepost, mida ei ole veel avatud. Palun helistage tagasi...“

Mida paganat? Miks ei järgnenud telefoninumbrile Nicki tavaline sõnum? Veronica lõpetas kõne ja puudutas uuesti mehe nime ekraanil, oodates helinat. Ikka ei midagi peale automaatse klõpsatuse üldisele sõnumile.

Veronica vahtis ekraani. Tal polnud muid valikuid, ta tippis mõned paanilised sõnumid.

Mida KURADIT tähendab „Anna andeks“?

Helista mulle – kohe!

Kus sa oled?

Miks sa seda teed?

Kus.On.Sophie????

Ei mingit vastust. Ega hüplevaid mullikesi. Ei pilte ega tuju-kujusid ega sõnumeid. Mitte midagi peale kuue sõna. „Anna andeks. See oli minu süü.“

Ta võtab auto ja sõidab ringi nii kaua, kuni leiab Sophie ja Nicki ning selgitab välja, mis pagana pihta siin toimub. Ent juba kampsunit selga tõmmates, vaevumata imetamisrinnahoidjat panema või sassis juukseid kinnitama või tõmbama jalga midagi muud kui luitunud sussid, mida ta talvel kõrvalkoridoris hoidis, mõistis ta midagi, mida oli püüdnud vältida. See oli hiiliv, tülgastav tunne, et ta oleks pidanud teadma juba siis, kui leidis külma ja tühja voodi, kui leidis, et Sophie on kadunud, kui leidis garaaži pooltühjana. Kui ta valis ema numbri ja hüppas Priuse esiistmele, sai Veronica viimaks aru tundest, mida oli alla surunud.

Täna on üks „nendest“ päevadest. Nagu see päev, kui Sophie sündis, või see, kui Veronica isa suri, või see päev, kui ta andis professionaalse kunstnikuna allkirja oma esimesele lepingule. Täna on veel üks päev, mis muudab igaveseks ta elu.

Teine peatükk

Kuus kuud hiljem

Koridor oli täielik jama. See oli ainuke viis, kuidas Veronica suutis seda kirjeldada – täielik jama. Isegi pärast nelja kunsti-koolis õpitud aastat ja kümmet illustraatorina töötatud aastat ei teadnud ta ühtki tehnilist terminit, mis selgitaks seda paremini. Valge lagi, maitsetud vahatatud plaadid, kulunud beež tapeet – kui koridor oleks inimene, siis see oleks ilutu Ivi või keegi, kes püüab end varjata tunnistajakaitseprogrammis. Ainukesed asjad, mis vihastamapanevalt igava koridori monotoonsusse elavust tõid, olid puituksed vasakule poole kinnitatud metsaroheliste numbrisiltidega, paaritud arvud vasakul, paarisarvud paremal.

Veronica tee viis varuväljapääsu kaudu alla.

Muidugi, mõtles ta turtsakalt. Ta ei tahtnud siin olla, aga ta pidi minema ülemisele korrusele ja kõmpima selles tobedas beežis palees viimase ukseni.

Hea küll, olgu, võib-olla tal oligi suhtumisprobleem, nagu ta emale meeldis seda nimetada. Aga kui Barbra DeCarlo juba kord hakkas üles lugema kõiki oma tütre puudusi, oli väga raske lihtsalt istuda ja kõike seda vastu võtta. Veronica talus seda vaid teatud piirini, enne kui talle vastu karjus: „Ma olen täiskasvanud

naine, pagana päralt! Mul on endal laps. Ära kohtle mind kui titat!”

Isegi see tekitas temas tunde, nagu oleks ta turtsakas teismeline. Aga see ei olnud ta esimene katse muuta ema diagnoositud „suhtumisprobleemi“. Ta oli kuus kuud selle probleemiga omaette tegelnud, kolinud uude linna ja sukeldunud oma ateljees töösse. Kolimisest ja üksinda töötamisest tingitud stress näisid tirivat teda üha sügavamale.

Kuid pole tähtis, kuidas ema seda nimetas; Veronica teadis, et mitte ükski ta sündmõtetest või mustadest voodis veedetud päevadest polnud suhtumisprobleemi tõttu. Ei, ta käis proua Lisa Mastersi, MA, LCPC – litsentseeritud kliinilise nõustaja – juures halvava sünnitusjärgse depressiooni pärast, mis oli viimase kuue ja poole kuu jooksul valitsenud iga päev türanlikult ta elu üle.

Sünnitusjärgne depressioon oli nagu koletis Notre Dame'i vihmaveerenni nokal, mis oli talle Pariisis õppides õudusjudinad peale ajanud, aga teda ka lummanud. Need olid grotesksed ja hirmutavad kujud, mis söötsid välja katedraali majesteetlikest tornidest. Kivikoletised paistsid olevat valvel, ähvardades tulla alla, ja Veronica leidis miljon põhjust, miks arhitektid olid sellised koletislikud olevused sinna lisanud. Samas kui kursusekaaslased ahmised õhku vitraažide või kaunilt välja tahatud müüritise peale, ei lakanud Veronica uurimast veesüliteid ja nende sügavat eesmärki. Tema suureks pettumuseks osutusid need lihtsalt otstarbekateks veerennideks, mis säästsid katedraali imekaunist müüritist veekahjustustest.